

[Handelsministeren.]

Importrestriktioner, som andre Lande har foretaget, som har ramt os, og som vi ikke har nogen som helst Mulighed for at undrage os Virkningerne af. Derfor er den Agitation, der drives mod vore importregulerende Foranstaltninger, uærlig, uredelig og ansvarsløs. Den er uærlig, fordi de paagældende ved, at det aldeles ikke forholder sig saaledes, at de, der har gennemført Valutaforanstaltningerne i Danmark, har haft noget Valg. De ved, at den trufne Ordning eller de trufne Ordninger var en Nødvendighed og er det den Dag i Dag. Agitationen er uredelig, fordi Kritikerne ikke selv kunde føre en anden Handelspolitik; de kunde ikke føre en anden Handelspolitik end den, der nu af Danmark føres over for Ulandet. Og Agitationen er ansvarsløs, fordi den tjener til at vække Uro i Landet, og fordi den i vide Kredse hos Producenter og handlende fremmer en falsk Forestilling om, at lykkeligere Tilstande med Lethed vil fremmes og naas, naar bare Valutacentralens Bærere vilde forsvinde og give Plads for andre. Naar „Fyns Tidende“ til Eksempel — vel sagtens paa Landbrugets Vegne, i hvert Fald paa Venstres Vegne — i den af mig citerede Artikel skriver, at Nægtelsen af Valuta til Varer, vi ikke selv kan lave her i Landet, i hvert Fald ikke lige saa billigt, er et Slag i Ansigtet paa de frie eksporterende Erhverv, thi det bliver dem, siger Bladet, der faar Lussingerne for Regeringspartierne og de Konservatives Beskæftigelsespolitik, saa er Agitationen i den Grad falsk og i aabenbar Strid med det, der er Sandheden, at man maa forfærdes over, at Uvederhæftigheden virkelig har kunnet antage saadanne Former, som dette Tilfælde viser.

Indtil September 1931 havde Danmark som bekendt endnu fri Adgang til det engelske Marked med sine Landbrugsprodukter, men vi erindrer vel alle endnu, hvad der indledtes den 21. September 1931, da England lod sin Valuta synke i Værdi, og hvad dette omgaaende betød for den danske Landbrugseksport. Vi fik ikke flere Sterling for vore Varer, fordi Sterlingen var blevet mindre værd, omsat i Kroner. Praktisk taget i umiddelbar Rækkefølge efter det, der skete i England i September 1931, kom prohibitive Foranstaltninger i Tyskland mod vore Landbrugseksportvarer til dette Land, og senere traf England som bekendt saadanne importregulerende Foranstaltninger, at vi ikke blot ikke mere havde fri Adgang til det engelske Marked, men fik at vide, at vi ikke længere uden Skade for os

selv frit kunde disponere som hidtil over vore Eksportindtægter.

Se, saaledes var Situationen i Januar 1932, da Venstres daværende Partileder tilskyndede Regeringen til omgaaende at indføre den Valutacentral og den Importregulering, som vi siden har praktiseret. Siden har vi, tilskyndet af det danske Landbrugs Repræsentanter og under disses Medvirken, forpligtet os til for Landbrugseksportens Skyld, naturligvis ogsaa for hele Landets Skyld, at købe bestemte Varepartier i snart det ene Land, snart det andet, og næsten altid til Priser, der er højere, end man kunde have købt til andetsteds, hvis Frihed til at købe billigst muligt fremdeles havde været til Stede. Men denne Frihed er jo ikke til Stede, og det ved Kritikerne! Danske Forbrugere af Kul har til Tider maattet betale 25 pCt. mere for deres Kul, end de havde kunnet faa Kullene for, hvis der havde været Frihed til Import andetstedsfra. Men netop af Hensyn til Landbrugseksporten har man maattet handle, saaledes som man har gjort. Og her er ikke bare Tale om Kul, her er Tale om Jern og om mangfoldige andre Varer, baade Raastoffer og Færdigvarer, ogsaa saadanne Varer, som skal bruges af andre produktive Erhverv her i Landet.

Det er derfor et stift Stykke, at Venstrepressen nu giver Befolkningen den Forklaring, at det er den bestaaende Valutaordning — som Venstre nu vil være uden Ansvar for —, der har ført os ind i den Situation, at vi køber dyrere, end vi behøvede, hvis vi var denne Ordning kvit. Lige det omvendte af det, man fortæller Læserne, er Sandheden.

Paa Linie med Venstrepressen ligger her „Børsen“, naar Bladet skriver, at Valutaordningen bevirker fremfor alt, at vi køber dyrt, ofte paa de dyreste Steder og næsten altid i Smaaklatter og paa tilfældige Tidspunkter, idet Kontorvisdommens skematiske og uberegnelige Tildeling er traadt i Stedet for virkelig købmandsmæssige Dispositioner. — Begge Parter ved, at Danmark ikke evner at give sig ud i fri Handel med den Verden, der er fyldt med Restriktioner bestaaende af praktisk talt prohibitive Toldsatser, af positive Importforbud eller Kontingenteringer, der kun kan give os Andel i Eksporten ved specielle Handelsaftaler med de paagældende Lande. Ingen, absolut ingen vil give os nogen Chance som Eksportland, saafremt vi aabnede vore Grænser for fremmed Vareimport.

Men hertil kommer, at den Handels-